

# Lectio Divina segédanyag

Urunk megkeresztelkedése

C év - Lk 3,15-16.21-22

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

## Szerkesztési munka végrehajtói:

*Biblikus nézőpont:*

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

*Liturgikus nézőpont*

Mohay Réka

*Patrisztikus nézőpont*

Rácz Dávid, Haász Rebeka Anna, Görföl Tibor, Mohay Réka

*Pedagógiai nézőpont:*

Csonka Laura, Roszkopf Rita

*Szemlélődési nézőpont*

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

*Szerkesztő*

Rácz Édua Anna, Mohay Réka

*Tanítóhivatali nézőpont*

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

## Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

**+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből (Lk 3,15-16.21-22)**

*Amikor Jézus megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég.*

Abban az időben:

A nép feszülten várakozott. Mindnyájan azon töprengtek magukban, vajon nem János-e a Krisztus. Ezért János így szólt hozzájuk: „Én csak vízzel keresztellek benneteket. De eljön, aki hatalmasabb nálam, akinek saruszíját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog titeket megkeresztelni. Ekkor történt, hogy amikor a nép keresztelkedni ment, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég, és a Szentlélek leszállt rá látható alakban, mint egy galamb. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

*Ezek az evangélium igéi.*

## 1. Lectio – olvasás

### 1.1. Biblikus vonal

#### 1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

**15** Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός,

Miközben pedig a nép várakozott, és mindenki fontolgatta a szívében Jánosról, hogy talán csak nem ő a Krisztus,

**16** ἀπεκρίνατο λέγων πᾶσιν ὁ Ἰωάννης, Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί·

Felelt mondva mindenkinek János: „Én ugyan vízzel keresztellek titeket: de jön, aki hatalmasabb nálam, akinek nem vagyok méltó megoldani a saruinak a szíját: ő titeket Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni.”

**21** Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος καὶ προσευχομένου ἀνεψυχθῆναι τὸν οὐρανὸν

Történt pedig, amikor az egész nép megkeresztelkedett, és miközben Jézus megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég,

**22** καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῶς εἶδει ὡς περιστερὰν ἐπ’ αὐτόν, καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι, Σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα.

És látta a Szentlelket testi alakban mintegy galambot leszállni órá, és hang lett az égből: „Te vagy a szeretett Fiam, tebenned tetszésemet lelem.”

#### 1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

<sup>15</sup>Existimante autem populo et cogitantibus omnibus in cordibus suis de Ioanne, ne forte ipse esset Christus,

<sup>15</sup>A nép feszülten várakozott. Mindnyájan azon töprengtek magukban, vajon nem János-e a Krisztus.

<sup>15</sup>A nép pedig várakozott, és mindenki tanakodott szívében János felől, vajon nem ő-e a Krisztus.

<sup>15</sup>A nép nagyon nyugtalan volt. Mindnyájan azt gondolták, hogy talán János a Messiás.

<sup>15</sup>Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon dolgoztak János felől, hogy vajon nem ő-e a Krisztus;

<sup>15</sup>Mivel az emberek tele voltak várakozással, és szívükben egyre azt fontolgatták Jánosról, vajon nem ő-e a Messiás,

<sup>16</sup>respondit Ioannes dicens omnibus: “ Ego quidem aqua baptizo vos. Venit autem fortior me, cuius non sum dignus solvere corrigiam calceamentorum eius: ipse vos baptizabit in Spiritu Sancto et igni;

<sup>16</sup>Ezért János így szólt hozzájuk: „Én csak vízzel keresztellek benneteket. De jön nálam erősebb, akinek saruszíját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd Szentlélekben és tűzben fog benneteket megkeresztelni.

<sup>16</sup>János így szólt mindnyájukhoz: »Én csak vízzel keresztellek titeket. De jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a saruszíját megoldani. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket.

<sup>16</sup>(János) azonban kijelentette: „Én csak vízzel keresztellek titeket. De eljön az, aki hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruszíját megoldjam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket.

<sup>16</sup>Felele János mindenkinek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel:

<sup>16</sup>János ezt mondta mindenkinek:

– Én vízzel keresztellek benneteket. De eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy a saruja szíját megoldjam. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket.

<sup>21</sup>Factum est autem, cum baptizaretur omnis populus, et Iesu baptizato et orante, apertum est caelum,

<sup>21</sup>Ekkor történt, hogy amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget, és amikor imádkozott, megnyílt az ég,

<sup>21</sup>Történt pedig, hogy amikor már az egész nép megkeresztelkedett, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég,

<sup>21</sup>Mikor a nép keresztelkedni ment, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott,

<sup>21</sup>Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozáék az ég,

<sup>21</sup>Történt pedig, hogy az egész nép megkeresztelkedése során Jézus is megkeresztelkedett. Ezután miközben imádkozott, megnyílt az ég,

<sup>22</sup>et descendit Spiritus Sanctus corporali specie sicut columba super ipsum; et vox de caelo facta est: " Tu es Filius meus dilectus; in te complacui mihi ".

<sup>22</sup>és a Szentlélek galamb alakjában leszállt rá. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

<sup>22</sup>és mint egy galamb, testi alakban leszállt rá a Szentlélek, s ez a szózat hangzott az égből: »Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem«. (Iz 42,1)

<sup>22</sup>megnyílt az ég, és galambhoz hasonló testi alakban leszállt rá a Szentlélek. A mennyből ez a szózat hangzott: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

<sup>22</sup>És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!

<sup>22</sup>s mint egy galamb leszállt rá a Szentlélek, és hang hallatszott a mennyből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”

### 1.1.3. Behatárolás

Lukács Keresztelő János fellépésének leírása után (Lk 3,1-20), és Jézus nemzetségtáblájának az ismertetése előtt (Lk 3,23-38) röviden beszámol Jézus Krisztus megkeresztelkedéséről (Lk 3,21-22). Kapcsolatot teremt a perikópák között János tanúságtétele az utána jövő Messiásról (Lk 3,15-16), illetve a nyilvánosság előtt megjelenő Jézus őseinek a felsorolása (Lk 3,23-38).

### 1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az evangélista hangsúlyozza, hogy:

- Nem Keresztelő János a Messiás, noha egyesek a tömegeből úgy vélték.
- János tanúságot tesz Jézusról, amikor alázatosan megvallja, hogy a Messiás hatalmasabb nála, a Krisztus majd Szentlélekkel és tőzzel fog keresztelni.

- Jézus a bűnös néppel együtt keresztkedik meg, mintegy sorsközösséget vállalva velük.
- Jézus számára már a kezdetektől fontos az imádság, ami az Atyával való bensőséges kapcsolatának egyik markáns kifejeződése.
- Jézus megkeresztelkedésekor kinyilvánul már a Szentháromság misztériuma: az Atya, aki tanúságot tesz szeretett Fiáról. A Fiú, aki megkeresztelkedik, s a Szentlélek, aki mintegy galamb képében rászáll Jézusra. Az Úr Jézus tehát mint ember betelik a Lélekkel, akivel öröktől fogva egységben van, s a Szentlélek erejében fogja teljesíteni messiási küldetését (vö. Lk 4,1).
- Ez az igazság jelenik meg a názáreti Jézus minden cselekedetében és tanításában: Ő, az Istennek a szeretett Fia, aki az Atyával és a Szentlélekkel egységben tevékenykedik, s aki sorsközösséget vállalt minden emberrel, hogy szabaddá tegye őket!

### 1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

**προσευχομένου** (*proszeukhomenú*): 'imádkozni, könyörögni, kérni' (Lk 3,21)

Lukács evangélista gyakran ábrázolja Jézust imádság közben, aki imádkozik megkeresztelkedésekor (Lk 3,21), más alkalommal magányos helyeken (Lk 5,16), illetve az apostolok kiválasztása (Lk 6,12), Péter vallomása (Lk 9,18), és az Úr imádságának a megtanítása előtt (Lk 11,1). Továbbá a hegyen a színeváltozás során (Lk 9,28-29), és az Olajfák hegyén, amikor vérrel verejtékeznek (Lk 22,41-44). Vagyis életének kiemelkedő epizódjai előtt Jézus az imádságból merít erőt, sőt ezekhez a húsvét titka is markánsan kapcsolódik: a keresztségben az elmerülés a halálnak, a megnyílt ég képe pedig a feltámadásnak a jelképe (Lk 3,21). A színeváltozáskor Mózes és Illés a Mesterrel az ő jeruzsálemi „kivonulásáról”, vagyis húsvétjáról beszélgetnek (Lk 9,31), a vérrel verejtékezés epizódjában pedig a halálfélelem mellett a megdicsőülés is megjelenik azáltal, hogy a szenvedő Urat egy angyal erősíti meg (Lk 22,41-43). Vagyis Jézus imádságának húsvéti jellege van: benne megjelenik mind a szenvedés, mind a feltámadás misztériuma, és reménye. S ezen „ima-láncolatnak” bizonyos értelemben az Úr Krisztus megkeresztelkedése a kezdete, hiszen csak Lukács említi meg az imádság mozzanatát ebben az epizódjában.

**ὁ ἀγαπητός** (*ho ágápétosz*): 'a szeretett' (Lk 3,22)

Ez a kifejezés az evangéliumokban mindig az Atya és a Fiú szoros, bensőséges szeretet-kapcsolatára utal. A megkeresztelkedés jelenetében a szinoptikus evangélisták ugyanazt a „a szeretett Fiam” szófordulatot alkalmazzák: (Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22), amit Máté és Márk a színeváltozás során is használnak (Mt 17,5; Mk 9,7). Továbbá Máté az izajási idézet kapcsán is utal rá (Mt 12,18; Iz 42,1-4), Márk és Lukács pedig a gonosz szőlőművészek példabeszédben (Mk 12,6; Lk 20,13).

Lukácsnál tehát kétszer jelenik meg ez a szókapcsolat: Jézus nyilvános működésének kezdetén: megkeresztelkedésekor (Lk 3,22), illetve szenvedéstörténete előtt (Lk 20,13), ami jelzi Jézus identitását, illetve keretbe foglalja tevékenységét. Tehát Ő az Atya szeretett, egyetlen Fia, aki mindent ennek a szeretet-kapcsolatnak az erejében, és ennek a kinyilatkoztatásának az érdekében tesz!

## 1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

*Párhuzamok Lukács evangéliumán belül*

**2,13-14** “Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: 14, „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarát embereinek!”

**9,35** “A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!”

*Szinoptikus és jánosi párhuzamok*

**Mt 3,11** “Én csak vízzel keresztellek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.”

**Mt 3,13-17** “Akkor Jézus Galileából elment Jánoshoz a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János igyekezett visszatartani: „Nekem van szükségem a te kereltségedre – mondta –, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: „Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.” Erre engedett neki. Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett. Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.”



**Mk 1,7** "Ezt hirdette: „Aki utánam jön, hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy lehajoljak és megoldjam sarusziáját.”

**Mk 1,9-11** "Azokban a napokban történt, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkereszteltette magát Jánossal a Jordánban. Amikor feljött a vízből, látta, hogy megnyílik az ég, és a Lélek galamb alakjában leszáll rá. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

**Jn 1,19-20** "János így tett tanúságot: A zsidók papokat és levitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, s megkérdeztették: „Ki vagy?” Erre megvallotta, nem tagadta, hanem megvallotta: „Nem én vagyok a Messiás.”

**Jn 1,24-28** "A küldöttek a farizeusoktól jöttek, s tovább kérdezgették: „Akkor miért keresztelsz, ha nem vagy sem a Messiás, sem Illés, sem a próféta?” János így válaszolt: „Én csak vízzel keresztelek. De köztetek áll az, akit nem ismertek, aki a nyomomba lép, s akinek még a sarusziáját sem vagyok méltó megoldani.” Ez Betániában történt, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.”

**Jn 1,29-34** "Másnap, amikor látta, hogy Jézus feléje tart, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit. Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Én sem ismertem, de azért jöttem vízzel keresztelni, hogy megismeressem Izraellel.” Ezután János tanúsította: „Láttam a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá a mennyből, s rajta is maradt. Magam sem ismertem, de aki vízzel keresztelni küldött, azt mondta: Akire látod, hogy leszáll a Lélek s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog keresztelni. Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.”

**Jn 3,28** "Magatok vagytok a tanúim, hogy megvallottam: Nem a Messiás vagyok, hanem csak az előfutára.”

*Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)*

**Ter 22,2** "Akkor ezt mondta neki: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Moriija földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a hegyen, amelyet majd megnevezek neked.”

**Zsolt 2,7** "Az Úr végzését hirdetem; Ő így szólt hozzám: „A Fiam vagy, ma adtam neked életet.”

**Iz 42,1** “Nézzétek, a szolgám, akit támogatok, a választottam, akiben kedvem telik. Kiárasztom rá lelkemet, hogy igazságot vigyen a nemzeteknek.”

**Iz 44,21** “Gondolj ezekre, Jákob, és arra, hogy a szolgám vagy, Izrael! Én alkottalak, a szolgám vagy. Nem feledkezem el rólad, Izrael.”

**Iz 62,4** “Nem hívnak többé elhagyottnak, sem országodat magányosnak, hanem így neveznek: „én gyönyörűségem”, és országodat: „menyasszony”, mert az Úr örömét találja benned, s országod újra férjhez megy.”

**Jer 31,20** “De hát nem oly kedves fiam nekem Efraim és nem oly dédelgetett gyermekem, hogy minden megfenyítése után meg ne kellene róla emlékezni? Szívemnek meg kell indulnia, meg kell könnyölnöm rajtuk – mondja az Úr.”

**Ez 1,1** “A 30. esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, amikor a száműzöttek között voltam a Kebár folyó mellett, megnyílt az ég, és isteni látomás tanúja voltam.”

**ApCsel 13,25** “Amikor János teljesítette küldetését, kijelentette: Nem az vagyok, akinek véltek, de már a nyomomban van, akinek arra sem vagyok méltó, hogy lábán a saruját megoldjam.”

## **2. Meditáció – elmélkedés**

### **2.1. Patrisztikus vonal**

#### **2.1.1. Catena Aurea**

*Nazianzoszi Szent Gergely:* Talán azért járult Krisztus is keresztséghez, hogy megszentelje azt, de kétségtelen, hogy azért is, hogy vízbe temesse el a régi Ádámot.

*Aranyszájú Szent János:* A Szentlélek úgy is szállt Jézusra, mint az emberi nem alapítója, hogy úgy legyen Krisztusban, mint aki elsőként kapta meg Őt nem saját Magáért, hanem értünk. Így folytatódik: és a Szentlélek leszállt... Senki ne gondolja, hogy azért kapta meg, mert nem volt birtokában. Ő ugyanis, mint Isten, elküldte a Lelket fentről, s megkapta idelent, mint ember. Tehát Tőle szállt alá Hozzá, istenségétől emberségéhez.

A keresztség részben az óban, részben pedig az újban gyökerezik. Az, hogy Jézus egy prófétától részesült a keresztségen, a régi hagyományhoz való kötődést mutatja, de a Szentlélek leereszkedése már valami újat jelez.

Krisztus születésekor már kinyilvánította önmagát számos jövendölés által, de mivel az emberek nem mélyültek el ezekben, Ő, aki a köztes időben titkok maradt, most újra világosan felfedte magát második születésekor. Míg korábban egy csillag az egekben, most az Atya a Jordán hullámai közt nyilatkoztatta ki Őt, és a Szentlélek leszállt rá, mennyei hang kíséretében.

## 2.2. Tanítóhivatali vonal

### 2.2.1. Pápai gondolatok

#### **II. János Pál pápa apostoli buzdítása a kiengesztelődésről és bűnbánatról a mai Egyház küldetésében, a püspökökhöz, papokhoz és a hívekhez**

vö. Lk 3,16

#### 27. A SZENTSÉGEK

A második, Istentől alapított eszköz – melyet az Egyház pasztorális munkájában fölajánl a bűnbánatra és a kiengesztelődésre – a szentségek.

A szentségek titokzatos dinamikájában, mely oly gazdag jelképeiben és tartalmában, olyan szempont is található, melyet nem emelünk ki kellően: valamennyi sajátos kegyelmén túl jele a bűnbánatnak és a kiengesztelődésnek. Ezért a szentségek mindegyike szolgálja a léleknek ezt az igényét is.

A keresztség üdvösségszerző fürdő, amely Szent Péter szavai szerint „nem arra szolgál, hogy a testet a szennytól megtisztítsa, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért”<sup>1</sup>. A keresztség halál, eltemetés és föltámadás Krisztussal, aki meghalt, akit eltemettek, és aki föltámadt.<sup>2</sup> A Szentlélek ajándéka Krisztus által.<sup>3</sup> A keresztény keresztség eme lényeges és alapvető tulajdonsága semmiképpen sem szünteti meg a már eleve meglevő bánatot, hanem gazdagítja azt. Jézus maga is megkereszteltette magát Jánossal, hogy „a törvényt teljesítse”.<sup>4</sup> A megtérésnek egy mozzanata az

---

<sup>1</sup> 1Pt 3,21

<sup>2</sup> vö. Róm 6,3; Kol 2,12

<sup>3</sup> vö. Mt 3,11; Lk 3,16; Jn 1,33; ApCsel 1,5; 11,16

<sup>4</sup> vö. Mt 3,15

Istennel való viszony helyes rendjébe való besorolódás, a kiengesztelődés Istennel, mely eltörli az eredendő bűnt és az embert felveszi a kiengesztelődöttek nagy családjába.

Hasonlóképpen hat a *bérmálás* is. Mint a keresztség megerősítője, amellyel együtt bevezető szentség, amely a Szentlélek teljességében részesít és a keresztény életet nagykorúvá teszi, a szívnek még mélyebb megtérése és a kiengesztelődött közösséghez, Krisztus Egyházához fűző, még erősebb kapocs.

Ahogy Szent Ágoston meghatározza az *Eucharisziát* – a hit szentsége, az egység jele és a szeretet köteléke –,<sup>5</sup> abból kitűnik hatása: az egyéni megszentelődés a közösségi kiengesztelődés (*unitas, caritas*). Az Eucharisztia titkának lényegéből következik, hogy mint Krisztus keresztáldozatának vér nélküli megújítása az üdvösség és a kiengesztelődés forrása. Mégis emlékezetünkbe kell idézni, hogy az Egyház e szentség hitétől vezetve azt tanítja, hogy senki nem veheti magához az Eucharisziát, aki súlyos bűnének tudatában van, mielőtt Istentől bocsánatot nyerne. Így olvashatjuk ezt VI. Pál pápa *Eucharisticum misterium* kezdetű instrukciójában, mely megerősíti a trienti zsinat tanítását: „Az Eucharisziát úgy kell a híveknek megmutatni, mint ellenszert, mely a mindennapi bűnöktől megtisztít, a súlyos bűnök ellen pedig megvéd minket.” Mutassuk meg nekik, mit jelent a mise bűnbánati liturgiája. Aki áldozni akar, gondoljon arra a parancsra, hogy *mindenkinek meg kell vizsgálnia önmagát*. Az Egyház gyakorlata mutatja, hogy szükséges az ilyen vizsgálat, nehogy valaki, aki tudatában van súlyos bűnének, szentáldozáshoz járuljon a bűnbánat szentségének felvétele nélkül, még ha fel is indította a tökéletes bánatot. Ha valaki szükséghelyzetbe kerül és nem talál gyóntatót, akkor fel kell indítania a tökéletes bánatot.<sup>6</sup>

A *papszentelés* célja, hogy lekipásztorokat rendeljen az Egyházba, akik mint tanítók és előljárók arra is hivatottak, hogy tanúi és közvetítői legyenek az egységnek, építői Isten családjának, védői és megőrzői ennek a családi közösségnek a megbontás és széthullás hatásai ellen. A *házasság* szentsége az emberi szeretet felmagasztalása a kegyelem hatására. Jele Krisztus Egyház iránti szeretetének, de a győzelemnek is, mert ő megvédi a házastársakat a szeretetet torzító és eltörelő erők ellen, úgy, hogy az ebből a szentségből fakadó család jele a kiengesztelődött és kiengesztelő Egyháznak, amely a világ kiengesztelődését szolgálja.

---

<sup>5</sup> Ágoston, *In Joannis Evangelium tractatus*, 26, 13: CCL 36, 206

<sup>6</sup> Rítuskongregáció, *Eucharisticum mysticum*, 1967. máj. 25; 35; AAS 59, 1967, 560 és köv.

Végül a *betegek kenete*, a betegség és öregség elviselésében, de különösen utolsó óráinkban az Istenhez való megtérés végső bizonyága; a fájdalom és a halál elfogadása pedig elégtétel az elkövetett bűnökért. Itt valósul meg a legmélyebb kiengesztelődés az Atyával.

De van a szentségek között egy, melyet a rítusában található *bűnbevallás miatt gyónásnak* nevezünk, de tulajdonképpen a *bűnbánat szentségének* tekintendő, amint valóban az is. Ez a *megtérés és kiengesztelődés szentsége*. Nagy jelentősége van a kiengesztelődésben, ezért a legutóbbi püspöki szinódus ezzel a szentséggel különös mértékben foglalkozott.

## Szent II. János Pál pápa: *Dominum et vivificantem*

### II. János Pál pápa enciklikája a Szentlélekről az Egyház és a világ életében

#### vö. Lk 3,16

15. Beteljesedett tehát a Messiás küldetése, aki megkapta a Szentlélek teljességét a választott nép és az egész emberiség számára. A *Messiás* szó szerint *Krisztust*, azaz „Felkentet” jelent, az üdvtörténetben pedig azt, „aki Szentlélekkel van felkenve”. Ez volt az Ószövetség prófétai hagyománya. Ezt követte Simon Péter, amikor Kornéliusz házában így szólt: „Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett keresztség után... egész Júdeában. *Miképp kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal.*”<sup>7</sup>

Péter szavai és sok más hasonló kijelentés<sup>8</sup> után vissza kell térnünk Izaiás jövendöléséhez, amelyet olykor „ötödik evangéliumnak” vagy „az Ószövetség evangéliumának” szoktak nevezni. Amikor Izaiás egy titokzatos személy eljövételéről szól, aki az újszövetségi kinyilatkoztatás szerint maga Jézus, összekapcsolja ezt a személyt és küldetését a Szentléleknek, az Úr Lelkének különleges cselekvésével. Így szól a próféta:

„És vessző kél majd Jessze törzsökéből,  
És virág nő ki gyökeréből.  
És *rajta lesz majd az Úr lelke*:  
a bölcsesség és az értelem lelke,  
a tanács és az erősség lelke,  
a tudás és a jámborság lelke,

---

<sup>7</sup> ApCsel 10,37

<sup>8</sup> vö. Lk 4,16-21; 3,16; 4,14; Mk 1,10

és eltölti őt az Úr félelmének lelke,  
és az Úr félelmében telik öröme”.<sup>9</sup>

Ez a szöveg jelentős az Ószövetségnek a „Lélekről” szóló egész tanítását tekintve, mert mintegy híd a régi szentírási „Lélek” fogalom – amelyet „karizmatikus lehelet”-nek értelmeztek – és a „Lélek” között, aki személy és ajándék a személy számára. A Messiás Dávid családjából (Jessze törzsökéből) maga is személy, akin rajta van az Úr lelke. Bizonyára nem beszélhetünk erről a szentírási helyről mint a Szentlélek kinyilatkoztatásáról, de – ezeket az eljövendő Messiasra alkalmazva – megnyílik az út, amely az Újszövetségben előkészíti a Szentlélek teljes kinyilatkoztatását a Szentháromság misztériumának egységében.

### Lk 3,16; Lk 3,21-22

**19.** Bár Jézust szülővárosában, Názáretben nem fogadták el Messiásnak, nyilvános fellépésének kezdetén *az egész nép számára Keresztelő János tett tanúságot* messiási küldetéséről a Szentlélekben. János, Zakariás és Erzsébet fia a Jordánnál hirdette a Messiás jövetelét, és kiszolgáltatta a népnek a bűnbánat keresztségét. Ezt mondta: „Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.”<sup>10</sup>

Keresztelő János Krisztust, a Messiást nemcsak úgy hirdette, mint aki a Szentlélekben „jön”, hanem úgy, mint aki hozza a Szentlelket amint azt Jézus az utolsó vacsora termében világosan kijelentette. János itt pontosan adja vissza Izaiás szavait, melyek az Ószövetség prófétájánál a jövőre vonatkoztak, de ő Jordán-parti prédikációjában saját tanítása szerint hirdeti meg a közvetlen messiási valóságot. János nemcsak próféta, hanem valaminek a kihirdetője, Krisztus előfutára. Amit hirdet, az mindenki szeme láttára beteljesedik. A Názáreti Jézus a Jordánhoz jön, hogy ő is részesedjék a bűnbánat keresztségében. János, meglátva őt, így szólt: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”<sup>11</sup> Ezt a Szentlélek ihletésétől indítva mondotta, *tanúsítva, hogy beteljesedett Izaiás jövendölése*. Egyidejűleg hitet tett a Názáreti Jézus megváltói küldetése mellett. János szájában az „Isten Báránya” a Megváltóra vonatkozó igazság megerősítése, mely nem kevésbé jelentős, mint amit Izaiás mondott: „az Úr Szolgája”.

---

<sup>9</sup> Iz 11,1-3

<sup>10</sup> Lk 3,16; Vö. Mt 3,11; Mk 1,7; Jn 1,33

<sup>11</sup> Jn 1,29

János Jordán-parti tanúságtételével az a Názáreti Jézus, akit honfitársai elvetettek, *felmagasztaltatott Izrael szeme láttára, mint Messiás, mint a Szentlélek „Felkentje”*<sup>12</sup>De ezt a tanúságtételt egy másik tanúskodás erősítette meg, mely magasabb rendű a három szinoptikus elbeszélése szerint. Ugyanis „amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget és imádkozott, megnyílt az ég és a Szentlélek leszállt rá látható alakban, galambként”<sup>13</sup>, egyúttal „szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem”.<sup>14</sup>

*Ez szentháromsági istenjelenés volt, amely tanúskodott Krisztus felmagasztalásáról a Jordán-parti keresztségkor, s nemcsak Keresztelő János tanúságát erősíti, hanem feltár egy sokkal mélyebb igazságot a Názáreti Jézusról, a Messiásról: a Messiás az Atya szeretett Fia. Az Ő ünnepélyes felmagasztalása nem szorítkozik „Isten Szolgájának” messiási küldetésére. Isten megjelenésének fényében ez a Jordán-parti felmagasztalás a Messiás személyének misztériumát érinti. Felmagasztaltatott, mert az isteni tetszés Fia. Az égből hallatszott a hang: „az én Fiam.”*

### Lk 3,16

**22.** Lukács elbeszélése elvezet minket annak az igazságnak a közelébe, amely az utolsó vacsora termében, a búcsúbeszédben hangzott el. A Szentlélektől felmagasztalt Názáreti Jézus ebben a beszédben és beszélgetésben úgy tüntette fel magát, *mint aki „hozza” a Lelket*, és akinek a kereszt általi elmenetele árán kell hoznia a Lelket, és át kell „adnia” az apostoloknak és az Egyháznak.

A „hozni” szó itt mindenekelőtt azt jelenti, hogy *„kinyilatkoztatni”*. Az Ószövetségben már a Teremtés könyvéből megismertük Isten Lelkét, először mint Isten *leheletét*, amely életet ad, vagyis mint természetfeletti „életadót”. Izaiás könyve úgy mutatja be, mint *ajándékot*, amely a Messiás személyének szól, rajta nyugszik és belülről irányítja minden üdvös munkáját. Amit Izaiás hírül adott, az a Jordánnál konkrét formát öltött: a Názáreti Jézus az, *aki a Szentlélekben jön*, és hozza Őt, *mint saját személyének ajándékát*, hogy embersége által kiárassza: *„ő fog megkeresztelni benneteket Szentlélekben”*.<sup>15</sup> Lukács evangéliuma a Szentléleknek ezt a kinyilatkoztatását erősíti meg és gazdagítja: *Ő az, aki Jézus Krisztus messiási életének és tevékenységének legbensőbb forrása.*

---

<sup>12</sup> vö. Jn 1,33

<sup>13</sup> Lk 3,21-22.; vö. Mt 3,16; Mk 1,10

<sup>14</sup> Mt 3,17

<sup>15</sup> Mt 3,11; Lk 3,16

Mindazzal, amit Jézus az utolsó vacsora termében mondott, a Szentlelket új és teljesebb formában nyilatkoztatta ki. *Ő nem csak egy személynek (a Messiás személyének) szóló ajándék, hanem mint ajándék maga is személy.* Jézus úgy hirdeti meg eljövételét, mint „másik Vigasztalóét”, ki mint az igazság Lelke az apostolokat megtanítja „minden igazságra”.<sup>16</sup> Mindez a Szentlélek és Krisztus közötti különleges kapcsolat erejében történik: „az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek”.<sup>17</sup> Ennek a közösségnek ősforrása az Atya: „Minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek.”<sup>18</sup> Mert a Szentlélek az Atyától származik és az Atya küldte Őt.<sup>19</sup> Először úgy küldte a Szentlelket, *mint az emberré lett Fiúnak szóló ajándékot*, hogy a messiási ígéretek teljesítésére. Krisztusnak, a Fiúnak az „elmenetele” után – János írása szerint – *közvetlenül „jött”*; ez az ő új küldetése – hogy befejezze a Fiú művét. Így Ő lesz az, ki az üdvtörténet új korszakát teljessé teszi.

## **Szent II. János Pál pápa: Christifideles laici**

### **II. János Pál pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről**

#### **Lk 3,22**

*Isten gyermekei az egyetlen Fiúban*

11. Emlékezzünk Jézus szavaira, melyeket Nikodémushoz intézett: „Bizony, bizony, mondom neked, aki nem születik újjá, az nem láthatja meg Isten országát” (Jn 3,5). A keresztség tehát új születés, új nemzés.

Péter apostol valóban a keresztség ajándékának erre a szempontjára gondol, amikor a dicséretet zengi: „Legyen áldott az Isten és Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki minket nagy irgalmában új életre hívott Jézusnak a halálból az élő reményre való föltámadása által, hogy a mennyekben elpusztíthatatlan, tiszta és soha el nem hervadó örökség várjon rátok” (1Pét 1,3-4), és keresztyének nevezi azokat, akik „nem pusztulásra ítélt, hanem elpusztíthatatlan magból születtek újjá, az Isten élő és örök szava által” (1Pét 1,23).

---

<sup>16</sup> Jn 16,13

<sup>17</sup> Jn 16,14

<sup>18</sup> Jn 16,15

<sup>19</sup> vö. Jn 14,26; 15,26



A keresztség által az Ő egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban Isten fiai leszünk. Amikor bármely keresztény kilép a keresztség vizéből, újra hallja azt a szót, mely a Jordán folyó partján hangzott egykor: „Te vagy az én szeretett fiam, akiben kedvem telik” (Lk 3,22), és megérti, hogy a szeretett Fiúhoz társként kapcsolódott, fogadott fiú (vö. Gal 4,4-7) és Krisztus testvére lett. Így teljesedik be mindannyiunk történetében Isten örök szándéka: „Akiket ugyanis eleve ismert, azokat eleve arra rendelte, hogy Fiának képmását öltsek magukra, így lesz ő elszülött a sok testvér között” (Róm 8,29).

A Szentlélek a megkeresztelteket Isten fiaivá és Krisztus testének tagjaivá teszi. Amint Pál apostol a korintusi híveknek írja: „Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztséggel” (1Kor 12,13); ezért az apostol a világi Krisztus-hívőknek megismételheti: „Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai” (1Kor 12,27); „Mivel Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki Őt így szólítja: Abba, Atya!” (Gal 4,6; vö. Róm 8,15-16).

### 2.3. Liturgikus vonal

*Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel*

Az Urunk megkeresztelkedésének ünnepén olvasott *evangélium* (Lk 3,15-16.21-22) részben megismétli az advent 3. vasárnapjának szövegét, Keresztelő János kapcsán, továbbá kiegészíti magának a keresztelkedésnek leírásával. A *kezdőének* (Mt 3,16-17) a ma hallható szöveg szinoptikus párhuzama Mátétól: „Az Úr megkeresztelkedésekor megnyílt az ég, a Szentlélek mint galamb lebegett az Úr fölött, és a mennyei Atya szava hallatszott: Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik”. A két választható *kezdő könyörgés* közül az első kifejezetten az evangélium sorait értelmezi: „Mindenható, örök Isten, te ünnepélyesen kinyilatkoztattad nekünk Krisztust mint szeretett Fiadat, amikor megkeresztelkedett a Jordán folyóban és leszállt rá a Szentlélek”. A két választható *olvasmány* közül az első (Iz 42, 1-4; 6-7) az Izajásnál olvashat Úr Szolgájáról szóló első ének. Ennek kedősora áll az Atya evangéliumban elhangzó égi szózata mögött: „Íme, az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvem tekik”, sőt úgy folytatódik, hogy „kiárasztom rá lelkemet és igazságot visz a nemzeteknek”. Ez, az idők során erősen messianisztikus értelmezéssel gazdagodott szöveg segít megérteni az evangéliumot, melyben Jézus küldetése kinyilatkoztatásra kerül, s mellyel megindul Jézus nyilvános működése. Azáltal, hogy az izajási szakaszt idézi az evangélium, a prófétai szöveg tartalma

kapcsolódik össze Jézus küldetésével: ő gyengéd, gyógyító és szabadító messiás lesz, aki az igazságot hozta el a földre. Az ehhez kapcsolódó *válaszos zsoltárból* (28, 1a és 2. 3ac-4. 3b. és 9b-10) leginkább a következő sorok kapcsolhatók az evangéliumhoz: „Az Úr szava zúg a vizek árján, az Úr lebeg a nagy vizek fölött. Az Úr szava telve erővel, az Úr szava telve fönséggel”. A második választható, szintén izajási olvasmány hasonlóképp az Úr szabadító, gyógyító tetteit hirdeti, s itt nagyobb hangsúly kerül az ebben megnyilvánuló dicsőségére – az evangélium szavai által ez is Jézus tevékenységével kapcsolódik össze. Az ehhez az olvasmányhoz tartozó *válaszos zsoltárban* (103, 1 b-2. 3-4. 24-25. 27-28. 29-30) szintén hangsúlyosan jelenik meg az Isten nagysága és dicsősége, illetve itt is vissza köszön a víz motívuma: „Uram, Istenem, csodálatos a te nagyságod, fenségbe és ékességbe öltözöl. Mondj áldást lelkem az Úrnak, mert csodálatos az ő nagysága. Vizek fölött áll a te otthonod, a felhőket fogatul használod, és tovaszállsz a szelek szárnyán. Követeddé teszed a szeleket, és szolgáladdá a tüzes villámot”

Az első választható *szentlecke* (ApCsel 10, 34-38) röviden összefoglalja azt ami az evangéliumból is következik: „Ti tudjátok, hogy mi minden történt Galileától egész Judeáig attól kezdve, hogy János hirdette a keresztséget: Hogyan kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. Ő pedig, amerre csak járt, jótetteket vitt végbe, és meggyógyított minden ördögtől megszállottat, mert vele volt az Isten”. Az ehhez kapcsolódó *alleluja vers* (Mk 9,6) a színeváltozás történetének márkai olvasatát idézi, mégpedig onnan is az Atya szózatát. Ez sokban hasonlít a megkeresztelkedéskor hallhatóra – ennek gyökereit is az Iz 42,1-ben kell keresnünk. A második választható *szentlecke* (Tit 2,11-14; 3,4-7) sorai már már inkább ránk vonatkoznak – a Krisztus által kegyelemből kapott istengyermekség és a Szentlélekben való újjászületés áll a középpontban: „Amikor Üdvözítő Istenünk kinyilvánította jóságát és emberszeretétét, megmentett minket; nem azért, mert igazak voltak tetteink, hanem irgalmasságból, a Szentlélekben való újjászületés és megújulás fürdőjében”. A második *alleluja vers* elővételezi az evangélium szavait (Lk 3,16): „Eljön az, aki hatalmasabb nálam – mondja Keresztelő János, ő majd Szentlélekkel és tüllel keresztel meg titeket”. Az egyetemes könyörgések központjában a jézusi lelkület áll, valamint visszaköszön a keresztség témája is: „Add, Urunk, hogy minden megkeresztelt gyermek megőrizze a fogadott fiúság kegyelmét!” (ötödik könyörgés). A pápi záró szavak az evangélium szövegén alapulnak: „Istenünk! Te a mai napon kinyilvánítottad, hogy Jézus a te szeretett Fiaid. Add, hogy akik a keresztségben vele egygyé lettünk, mindvégig hűséges gyermekeid maradjunk! Krisztus, a mi Urunk által”. A *felajánló könyörgés* kiemelve említi a mai ünnepet, Jézus megkeresztelkedésének ünnepét, mely az evangéliumi történetre

épül. Szintén az ünnep tartalmához tartozik a *prefáció*, mely hasonlóképp a lukácsnál olvasható történet kapcsán fogalmazódott meg, szoros egységben az izajási olvasmánnyal, s főképp egy másik hasonló tartalmú izajási szakasszal, az Iz 61,1-el („Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak): „Te csodálatos jelekkel vetted körül Jézust, amikor megkeresztelkedett a Jordán vizében: mennyei szózatod hirdette, hogy Igéd itt lakik köztünk. A galamb képében leszálló Lélek tanúságot tett arról, hogy Krisztust, a te szolgádat az öröm olajával fölkented, – és a szegényekhez küldted az üdvösség jóhírével”. Az *áldozási ének* (Jn 1,32.34) egyfelől Keresztelő János, másfelől pedig Jézus istenfiúsága kapcsán is egybecseng az evangéliummal: „Íme, ő az, akiről mondotta János: Én láttam őt, és tanúságot tettem róla, hogy ő az Isten Fia”.

## 2.4. Pedagógiai vonal

### 2.4.1. Tantörténet

*„Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”* (Lk 3,22)

#### **Szeretet sebhelyei**

Néhány éve, egy forró nyári napon, Dél Floridában, egy kisiú úgy döntött, hogy úszik egyet a házuk mögötti régi kis tóban. Sietve, hogy minél hamarabb a hűvös vízbe ugorhasson, kiszaladt a hátsó ajtón, maga mögött hagyva cipőt, zoknit és inget, ahogy futott. Repült a vízbe, nem véve észre, hogy amint ő úszik a tó közepe fele, egy aligátor épp a part fele úszott. Apja, aki a kertben dolgozott, észrevette, hogy a kettő egyre



közelebb és közelebb kerül egymáshoz. Rémulten rohant a vízhez, kiabálva a fiának milyen hangosan csak bírt. Apja hangját hallva a kisiút aggódás fogta el és gyorsan megfordult és a part fele úszott apjához. De már túl késő volt. Amint elérte apját az aligátor is elérte őt. A partról az apa megragadta kisiát a karjától pont abban a pillanatban mikor az aligátor annak lábait ragadta meg. Ez egy hihetetlen huzavonához vezetett a kettőjük közt. Az aligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyes volt ahhoz, hogy elengedje fiát. Egy gazda épp arra vezetett és a sikoltozásokat hallva, autójától odarohant, célzott és lelőtte az aligátort. Rendkívüli

módon, több hetes kórházi tartózkodás után, a kisfiú életben maradt. A lábát hatalmas sebhelyek torzították az állat erőszakos támadása révén. És a karján, mély karmolások voltak, ahol apja körmei húsába vájtak a kétségbeesett erőfeszítésben, hogy megtartsa az ő szeretett fiát. A riporter az újságtól, aki a trauma után meginterjúvolta a fiút, megkérdezte, hogy láthatná-e a fiú sebhelyeit. A fiú felhúzta a nadrágszárát, majd utána, nyilvánvaló büszkeséggel, így szólt a riporterhez: De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak a karjaimon is. Azért vannak, mert Apám nem engedett el!

Te és én azonosulhatunk ezzel a kisfiúval. Nekünk is vannak sebhelyeink. Nem, nem egy aligátortól, hanem egy fájdalmas múlt sebhelyei. Némelyek azok közül a sebhelyek közül csúnyák és mély megbánást okoztak. De, némely sebhelyek barátom azért vannak, mert Isten visszautasította, hogy elengedjen. A vívódásaid közepette Ő ott volt és beléd kapaszkodott. Az Ige arra tanít, hogy Isten szeret téged. Te Isten gyermeke vagy. Ő meg akar védeni és gondodat viselni minden nap. De néha meggondolatlanul veszélyes helyzetekbe gázolunk, nem tudva hogy mi vár ránk. Az élet tava tele van veszélyekkel és mi elfelejtjük, hogy az ellenség lesben áll, hogy ránk támadjon. Ekkor kezdődik el a huzavona, és ha az Ő szeretetének a sebhelyei a karodon vannak légy nagyon, nagyon hálás!

Ő eddig sem és ezután se fog soha elengedni!

Isten megáldott, hogy te mások számára áldás lehess. Sose tudhatod, hol van egy-egy ember az ő életében és min megy épp keresztül. Soha ne ítéld el egy másik ember sebhelyeit, mert nem tudhatod, hogy kapta őket...

*A történetet küldte: Bácsi Irma USA-Sacramento, 2009.ápr.24*

Forrás: <http://havannacsoport.hu/index.php/tanulsagos-tortenetek/szeretet-sebhelyei>

## 2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

*„A nép feszülten várakozott. Mindnyájan azon töprengtek magukban...” (Lk 3,16)*

### A PRÉDIKÁCIÓ

Csodálatos a prédikáció,  
- gúnyolhatják-, itt Istené a szó!  
S ha belülről látnád a szíveket,  
elállna akkor a lélegzeted:  
Van megszállott, ki rázza láncait,  
Van Saul, akit égi fény vakít,  
Van, ki most döbben rá, hogy elveszett,  
s riadtan keres egy mentő kezét,  
van gúnyos, konok, lázadó, pogány,  
van ki a végső ítélettől retteg;  
de van, kinek csillag gyúl homlokán,  
mert szívében Krisztus most született meg.

Forrás: [http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Bodas\\_Janos.htm](http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Bodas_Janos.htm)

### 2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó festmény



Jézus megkeresztelkedését ábrázoló ikon

Forrás: <http://rakoscsaba.plebania.hu/jezus-megkeresztelkedese/>



## 2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- Mit jelent számomra, hogy meg vagyok keresztelve?
- Hogy érintenek János szavai, ahogyan Jézusról beszél? Hogyan mutatja be őt?

## 3. Oratio – imádság

*A szentmise első könyörgése*

Mindenható, örök Isten,  
te ünnepélyesen kinyilatkoztattad nekünk Krisztust  
mint szeretett Fiadat,  
amikor megkeresztelkedett a Jordán folyóban  
és leszállt rá a Szentlélek.

Add, hogy mindig kedved teljék bennünk, fogadott gyermekeidben,  
akik újjászülettünk vízből és Szentlélekből.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által,  
aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,  
Isten mindörökkön-örökké.

*Vagy:*

Istenünk,  
egyszülött Fiad hozzánk hasonló emberi testben jelent meg köztünk.  
Add, kérünk, hogy bensőleg alakítson újjá minket Jézus,  
aki külsejét tekintve hasonló lett hozzánk.  
Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,  
Isten mindörökkön-örökké.

*Evangéliumhoz kapcsolódó fohász*

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy a fiúi  
bizalommal és reménnyel tudjak élni, s másokra mint testvér tudjak tekinteni! Ámen.

## 4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz





## **5. Condivisio – megosztás**

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Isten nekem is mondja: „Te vagy a szeretett fiam, tebenned tetszésemet lelem”!
- Az Atya tanúsága Jézus mellett a Szentlélekkel azt a szeretetközösséget mutatja meg számomra, amelybe én is meghívást kaptam.

## **6. Actio, operatio – tettekre váltás**

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Éljek a fiúi bizalomban!
- Merjek eltöprengni János szerepén, majd Jézus személyén, az Atyához és a Szentlélekhez való kapcsolatán.